

věci a zákonu (§ 457 obč. zák., §§ 222 a 238 ex. ř.) a srovnává se s ustálenou judikaturou (srovnej rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 16. května 1905 rep. nál. čís. 186 Gl. U. n. ř. čís. 3057; rozhodnutí Gl. U. n. ř. čís. 3629, 7003, 7653, sb. n. s. 4934 — pak rozhodnutí Nowakova sb. čís. 1808, sb. n. s. 3377, 7648 a jiná). Na vývody dovolací rekurentky, kterými se snaží zvrátiti napadené usnesení, stačí, pokud jsou opakováním vývodů rekursu, odkázati na odůvodnění napadeného usnesení, jinak na řečená rozhodnutí.

Čís. 10541.

Přihlásil-li berní úřad nedoplatek dávky z majetku k rozvrhovému roku nižším penízem, než k napotomnímu roku, nařízenému rekursním soudem k vůli vysvětlení původní přihlášky dávky z majetku, jest při přikázání dávky vycházeti z původní přihlášky.

(Rozh. ze dne 16. února 1931, R I 61/31).

K původnímu rozvrhovému roku přihlásil berní úřad nedoplatek na dávce z majetku ve výši 5.344 Kč. K napotomnímu roku, konanému z nařízení rekursního soudu k vůli vysvětlení původní přihlášky dávky z majetku, přihlásil berní úřad nedoplatek na dávce z majetku 8.814 Kč. Soud první stolice přikázal bernímu úřadu na dávku z majetku 8.814 Kč, rekursní soud jen původně přihlášených 5.344 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Podle § 211 poslední odstavec ex. ř. není přípustné doplňovati přihlášku po skončení rozvrhového roku. Bylo proti tomuto předpisu, když po skončení rozvrhového roku ze dne 14. října 1927, k němuž bylo přihlášeno na dávce z majetku 5.344 Kč s úroky, přihlásil berní úřad k roku dne 29. března 1930, konanému z nařízení rekursního soudu k vůli vysvětlení původní přihlášky dávky z majetku, na uvedené dávce místo původně přihlášeného nedoplatku 5.344 Kč nedoplatek 8.814 Kč. Proto vzhledem k ustanovení § 211 ex. ř. právem rekursní soud, rozhoduje o přikázání dávky z majetku z nejvyššího podání, vycházel z původní přihlášky této dávky a přikázal, uznáv tento nárok za oprávněný, na dávce jen 5.344 Kč s úroky a nikoli, jak bylo proti předpisu § 211 ex. ř. dodatně účtováno 8.814 Kč. Nemá opory v usnesení rekursního soudu ze dne 10. března 1928 znovu opakovaném v usnesení rekursního soudu ze dne 14. října 1929, tvrzení dovolací rekurentky, že rozvrhový rok ze dne 14. října 1927 byl co se týče dávky z majetku zrušen a nařízeno ohledně ní nové rozvrhové řízení. V těchto usneseních nezrušil rekursní soud rozvrhový rok ze dne 14. října 1927 a nenařídil ohledně dávky z majetku nové rozvrhové řízení, nýbrž zrušil jen rozvrhové usnesení co do dávky z majetku a uložil

prvnímu soudu, by, vyslechna strany, vysvětlil původní přihlášku dávky z majetku a o přihlášeném původně nedoplatku řečené dávky znovu rozhodl. Jest proto liché stanovisko dovolací rekurentky, že rozvrhové řízení, pokud se týče rozvrhový rok co do dávky z majetku, byv zrušen, nebyl dne 14. října 1927 skončen a že bylo přípustné (§ 211 ex. ř.), by berní úřad a dovolací rekurentka znovu dávku z majetku účtovaly a původní přihlášku doplnily. Dovolací rekurs, domáhající se příkázání nedoplatku na dávce z majetku ve výši 8.814 Kč s příslušnými úroky místo rekursním soudem přiřknuté částky 5.344 Kč a z ní připadajících úroků, jest neopodstatněný a bylo se o něm usnésti, jak se stalo.

Čís. 10542.

Veřejná obchodní společnost může býti komplementářem komanditní společnosti.

(Rozh. ze dne 16. února 1931, R I 68/31).

Rejstříkový soud zamítl opověď firmy Bratří M. a Františka P-a o zápis nové firmy »Bratří M. a spol. k. sp.« do obchodního rejstříku z důvodu, že komplementářem komanditní společnosti může býti jen osoba fysická, nikoli i veřejná společnost, zde firma Bratří M. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice s tím, by, nehledě k zamítacímu důvodu, znovu rozhodl o opovědi.

Důvody :

Právní názor nižších soudů nemá opory v zákoně. Jak nejvyšší soud vyložil již ve svém rozhodnutí čís. 4059 sb. n. s., k němuž co do podrobností stačí poukázati, ustálila se praxe (a částečně i nauka) po delším kolísání v ten rozum, že veřejným společníkem veřejné společnosti mohou býti nejen osoby fysické, nýbrž i právnické, ano, že mohou jimi býti i společnost veřejná a komanditní. Může-li však býti veřejná společnost veřejným společníkem veřejné společnosti, může býti zajisté i komplementářem komanditní společnosti, neboť v obou případech jest rozsah jejího ručení týž. Dovolací stížnost jest v § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. odůvodněna a bylo rozhodnouti jak se stalo.

Čís. 10543.

Okolnost, že se matka neosvědčila ve vedení poručenství, nezbavuje ji práva spolupůsobiti při ustanovení jiného poručníka (spoluporučníka).

K vyloučení z poručenského úřadu se nevyhledává, by osoba pro tento úřad vyhlédnutá pracovala k poškození nezletilého nebo se prohřešila přímo proti jeho zájmům; stačí jakákoliv možnost rozporu vzájemných zájmů.

(Rozh. ze dne 16. února 1931, R I 120/31).